

W tym względzie skarżący przypomina, że w dniu 29 lipca 2003 r. uczestniczył on w odbywających się w Brukseli pracach komisji konkursowej, której był przewodniczącym. Do miejsca przeznaczenia dostał się on przy pomocy wynajętego samochodu udostępnionego mu przez Komisję. Po powrocie do Luksemburga zatankował on samochód do pełna, a u podstaw niniejszej skargi legł zwykły błąd na paragonie polegający na wydrukowaniu nieprawdziwej godziny.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący wskazuje na:

- naruszenie art. 24, 62, 64 i 71 regulaminu pracowniczego oraz art. 11 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego, jak również naruszenie przepisów „Przewodnika w zakresie podróży służbowych” (Decyzja Komisji z dnia 23 maja 2003 r.) oraz „Przewodnika przeznaczonego dla likwidatorów kosztów podróży” z marca 2003 r.,
- naruszenie obowiązku ochrony uzasadnionych oczekiwań,
- oczywiste błędy w ocenie.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2005 r. przez Dimitrę Lantzoni przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-156/05)

(2005/C 155/52)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 18 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Dimitry Lantzoni, zamieszkałej w Luksemburgu, reprezentowanej przez adwokata Michèle Bouché, przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- 1) uchylenie decyzji komitetu do spraw sprzeciwów z dnia 8 marca 2005 r. oddalającej dwa wniesione przez nią w dniu 22 września 2004 r. sprzeciwy dotyczące, odpowiednio, przyznania jej punktów awansowych za 2002 r. oraz odmowy jej awansowania w 2003 r.,
- 2) obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W listopadzie 2003 r. skarżąca, będąca urzędnikiem strony pozwanej, została powiadomiona o nieprzyznaniu jej punktów

awansowych. Skarżąca wniosła od tej decyzji sprzeciw uzasadniony faktem, że jej sprawozdanie z oceny nie było sprawozdaniem ostatecznym w chwili przyznawania punktów awansowych. W następstwie tego sprzeciwu oraz poprawienia sprawozdania przez osobę dokonującą powtórnej oceny w postępowaniu odwoławczym, przełożony skarżącej po raz drugi rozpatrzył jej sprawę pod kątem ostatecznego sprawozdania, ale ponownie podjął decyzję o nieprzyznaniu jej punktów awansowych za 2002 r. Niniejsza skarga wniesiona jest na tę ostatnią decyzję oraz na decyzję o odmowie jej awansowania w 2003 r.

Na poparcie niniejszej skargi skarżąca powołuje oczywisty błąd w ocenie, wynikający z rzekomego braku spójności między decyzją o nieprzyznaniu punktów awansowych oraz oceną zawartą w jej sprawozdaniu z oceny. Skarżąca stwierdza również, że strona pozwana nie dokonała porównania jej zasług z zasługami wszystkich urzędników instytucji mających prawo do ubiegania się o awans, lecz wyłącznie z zasługami innych urzędników w jej wydziale, naruszając w ten sposób zarówno art. 45 regulaminu pracowniczego, jak i punkt 8 załącznika do decyzji Trybunału w sprawie awansów. Skarżąca zarzuca również występowanie nieprawidłowości w opinii komitetu do spraw awansu, a mianowicie nieprzestrzeżenie spornego charakteru postępowania oraz prawa do obrony.

W odniesieniu do sprzeciwu od decyzji o nieprzyznaniu awansu, skarżąca utrzymuje, że treść jej sprawozdania nie uzasadnia w żaden sposób zatrzymania jej kariery zawodowej, tym bardziej, że postawione jej w sprawozdaniach z oceny zarzuty są niejasne i nieuzasadnione.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2005 r. przez Hoechst AG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-161/05)

(2005/C 155/53)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 25 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Hoechst AG, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), reprezentowanej przez adwokatów M. Klusmanna i U. Itzena, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 17 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- ewentualnie, stosowne obniżenie grzywny określonej w art. 2 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji nr C(2004)4876 ostatecznej z dnia 19 stycznia 2005 r. Komisja stwierdziła, że strona skarżąca oraz inne przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 ust. 1 Traktatu WE (od dnia 1 stycznia 1994 r. również art. 53 ust. 1 Porozumienia EOG), dokonując przydziału ograniczeń ilościowych i odbiorców, uzgadniając podwyżki cen, ustanawiając system odszkodowań, dokonując wymiany informacji o ilościach zbytych produktów i cenach, biorąc udział w regularnych spotkaniach oraz utrzymując inne kontakty, celem uzgodnienia i zrealizowania wymienionych ograniczeń. Z powodu tych naruszeń na stronę skarżącą została nałożona grzywna.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca powołuje siedem zarzutów. Po pierwsze strona skarżąca podnosi, że wskutek wyodrębnienia i późniejszego zbycia odnośnego przedsiębiorstwa ze względów prawnych nie może na nią zostać nałożona grzywna.

Po drugie strona skarżąca podnosi, że nałożenie grzywny jest niedopuszczalne również przy założeniu, że należy nałożyć grzywnę na stronę skarżącą, ponieważ amnestia została przyznana późniejszej spółce dominującej spółki wnoszącej o amnestię, a nie stronie skarżącej jako jej wcześniejszej spółce dominującej. W związku z tym strona skarżąca uważa, że brak jest podstawy prawnej dla stosownego zróżnicowania.

Trzeci zarzut dotyczy wymiaru grzywny. Zdaniem strony skarżącej na podstawie uregulowania w sprawie świadków koronnych z 1996 r. stronie skarżącej powinna zostać przyznana obniżka grzywny w wysokości 10 % za względu na wyraźne niezaprzeczenie istotnych okoliczności faktycznych, które stanowiły podstawę przedstawionych zarzutów.

Strona skarżąca podnosi ponadto bezwzględną i względą nieproporcjonalność i niestosowność określenia stawki podstawowej w kontekście zwykłej praktyki decyzyjnej Komisji.

Po piąte strona skarżąca podważa powodującą podwyższenie grzywny możliwość uwzględniania wcześniejszych postępowań, które wyraźnie wzięto pod uwagę i podnosi ewentualnie naruszenie zasady *ne bis in dem*.

Ponadto strona skarżąca podnosi brak możliwości wglądu do akt i rażące naruszenie prawa przez raport funkcjonariuszy ds. przesłuchań i w końcu kwestionuje zgodność z prawem nakazu zaprzestania naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2005 r. przez Bundesverband deutscher Banken e.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-163/05)

(2005/C 155/54)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 kwietnia 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Bundesverband deutscher Banken e.V., reprezentowanego przez adwokatów H.-J. Niemeyera i K.-S. Scholza, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 20 października 2004 r. w sprawie C(2004) 3931 fin COR — Landesbank Hessen-Thüringen-Girozentrale;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący kwestionuje decyzję Komisji z dnia 20 października 2004 r. w sprawie C(2004) 3931 fin COR dotyczącą pomocy Niemiec na rzecz Landesbank Hessen-Thüringen-Girozentrale (Helaba). W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdza między innymi, że zrzeczenie się odpowiedniego wynagrodzenia w wysokości 0,3 % rocznie za część kapitału przeniesionego przez land Hesję na Helabę stanowi pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem.